

Józef Bednarczyk

Ruszczyn, pow. Piotrków Tryb. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 8, 96-97

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

pujące w bardzo dużym zagęszczeniu. Powierzchnie jamy posiadały średnice od 0,5 m do 3 m, a głębokość do 80 cm. Znaczna część jam miała dna wykładane grubymi warstwami surowej gliny, niekiedy nieznacznie wypalanej. W niektórych obiektach, w dolnych partiach stwierdzono paleniska usytuowane w pewnym oddaleniu od centralnej części jam. W jamie nr 32 na głębokości 60 cm, w surowej glinie przemieszanej z węglem drzewnym, odkryto 2 całe naczynia.

Do najcenniejszych obiektów należał piec do wypalania wapna - pierwszy obiekt tego rodzaju z wczesnej epoki żelaza na Pomorzu Wschodnim oraz jama nr 15, której zawartość stanowił surowiec bursztynowy o wadze 3,65 kg i nieliczne półfabrykaty bursztynowe, kilka przedmiotów z brązu i dużo fragmentów naczyń.

Omawiany obiekt składał się z dwóch części południowo-wschodnia część była znacznie zagłębiona, ściany i dno miała wyłożone warstwą surowej gliny. Pozostałe partie składały się z warstwy przepalanej piaszczystej ziemi o miąższości 30 cm. W części południowo-zachodniej obiektu znajdowało się palenisko. Bursztyn występował zarówno w niecce wylepionej gliną jak i piaszczystej ziemi.

Zawartość odkrytych jam stanowiła różnorodna ceramika gospodarcza i stołowa występująca w dużej ilości, sporadycznie inne przedmioty, takie jak: oselki, przęśliki, małe fragmenty przedmiotów z brązu i żelaza, grudki bursztynu, minimalna ilość kości zwierzęcych /ptasich/.

Wstępnie osadę datować można na lata 650-400 p.n.e.

RUSZCZYN, pow. Piotrków Tryb.
Stanowisko 2

Pracownia Archeologiczno-
Konserwatorska P.P. PKZ
w Poznaniu

Badania prowadził mgr Józef Bednarczyk. Finansował C.O.B.P.G.O. "Poltegor" we Wrocławiu. Pierwszy sezon badań. Osada Kultury Łużyckiej z okresu halsztackiego /HaD/ i lateńskiego.

Stanowisko położone jest w dolinie Widawki na cyplu terasy nadzalewowej, przy drodze Piaski-Ruszczyń. Powierzchnia określona polem rozrzutu materiału źródłowego wynosi 1,1 ha. Badania prowadzono w 2 etapach:

- a) prace inwentaryzacyjne /plan sytuacyjno-wysokościowy w skali 1:500, planimenta materiału źródłowego na powierzchni, pomiary magnetyczne/;
- b) prace wykopaliskowe na powierzchni 16 arów.

Odkryto 67 obiektów, w tym 49 jam o charakterze gospodarczym, 10 dużych naczyń wolnostojących oraz 4 domniemane budowle naziemne, 2 paleniska.

ka, 2 jamy postępowe. Materiał ceramiczny /ogółem 5,5 tys. sztuk/ z kilku obiektów wykazuje w zakresie formy i techniki wykonania cechy uważane za charakterystyczne dla ceramiki późnolateńskiej.

Przestrzenne rozmieszczenie i charakter zarejestrowanych pozostałości osadnictwa wskazuje na kilkakrotne, sezonowe zasiedlanie badanego terenu.

Badania nie będą kontynuowane.

RYCHŁOCICE, pow. Wieluń

Muzeum w Pabianicach

Badania ratownicze prowadziła mgr Małgorzata Majdowa. Finansował WKZ w Łodzi. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko kultury wschodniopomorskiej z pogranicza okresów halszackiego i lateńskiego /ok. 400 p.n.e./.

Jednodniowe prace ratownicze /przy okazji stacjonarnych badań w Siemiechowie, pow. Łask/ przeprowadzono na miejscu przypadkowego odkrycia zniszczonego grobu zbiorowego z obwarowaniem kamiennym w piasznicy położonej ok. 150 m na zachód od drogi z Rychłocic do Siemiechowa i 50 m na północ od zabudowań ob. Domańskiego z Rychłocic.

Ob. Domański zabezpieczył 3 popielnice z kośćmi spalonymi i nakrywającymi je misami, na które natrafił w czasie kopania piasku. Reszta wyposażenia grobowego - popielnica i dwie przystawki - widoczna była w odsłoniętym profilu piasznicy, w dużych rozmiarów obwarowaniu kamiennym.

Wśród spalonych kości ludzkich, przemieszanych z trzech popielnic znaleziono fragmenty całkowicie zniszczonego przedmiotu brązowego. Ceramika - duże naczynie o powierzchni chropowatej, z karbowaną listwą plastyczną, misy nakrywające popielnice, a także prawie kulista, czarna popielnica ornamentowana delikatnymi nakłuciami, z pierścieniowatym dnem oraz przystawka - miniaturowy dzbanuszek z szerokim taśmowym uchem - charakterystyczna jest dla kultury wschodniopomorskiej z pogranicza okresu halszackiego i lateńskiego.

Piasznica, na terenie której odkryto opisany grób jest już całkowicie zniszczona i przekopana, dalsze więc badania są bezcelowe.

SOBIEJUCHY, pow. Żnin
Stanowisko 2

Sekcja Paleodemografii
Komitetu Nauk Demograficznych
PAN

Badania prowadzili dr Janusz Ostoja-Zagórski
/IHKM Poznań/ i doc.dr hab. Jan Strzałko /UAM-